

Frijs: Jeg deler ganske min Kollega til højres (Rottbøll) Syn, at det ikke er heldigt selv paa et saa sent Tidspunkt som dette at lade Sager gaa gennem Tinget, uden at vi faa Lejlighed til at se paa dem, og jeg finder, at dette gælder fuldt saa meget om dette Lovforslag som om det af ham omtalte. Vel har der været nedsat en Kommission, og vel ere Forholdene, som de ere for Øjeblikket, temmelig ulovlige, saa man kan synes, det er heldigt at komme ud over det. Men ogsaa kun dette ene kan tale derfor. Da der imidlertid ikke fra nogen Side er stillet Forslag om Udvalg, og da Partierne altsaa ere enige om ikke at ønske et Udvalg nedsat, skal jeg heller ikke stille Forslag derom, hvad jeg i og for sig vilde have fundet havde været det retteste.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): Jeg kan kun takke for den Modtagelse, Forslaget har faaet, og som naturligvis for den overvejende Del skyldes den Omstændighed, at det i alt væsentligt slutter sig til Medicinalkommissionens Forslag. For saa vidt den ærede første Taler (Goos) med Hensyn til de faa og smaa Ændringer, jeg selv har tilladt mig at indføre i Medicinalkommissionens Forslag, udtalte, at der var noget mistrøstende for Kommissionen i at se, at man ikke har taget dens Indstilling uændret, eftersom den dog var sammensat af Repræsentanter saavel for de to Ting som for Ministeriet, maa jeg dertil sige, at hvor ondt det end gør mig at have været Skyld i en saadan mistrøstig Opfattelse hos Kommissionen — jeg forudsætter altsaa, at det ærede Medlem i saa Henseende er Talsmand for Kommissionens Medlemmer —, tror jeg ikke, at nogen Justitsminister eller nogen Minister vil kunne undgaa dette eller ved Nedsættelsen af en Kommission paa Forhaand vil kunne binde sig til at tage uændret, hvad der kommer fra Kommissionen. Det er for meget at forlange, og det kan jeg heller ikke love det ærede Medlem at føle mig bunden ved i Fremtiden. Jeg tror, at man, især da jeg ikke selv har været den Minister, som nedsatte den paagældende Kommission, maa indrømme mig, at jeg i Virkeligheden i dette Tilfælde har taget saa stærkt et

Hensyn til den Enstemmighed, hvormed Kommissionens Indstilling ganske vist foreligger, som man kan forlange af en Minister. Naa, det var jo heller ikke saa mange og store Sager, der laa Kommissionen eller det ærede Medlem og mig imellem, at vi forhaabentlig nok ville komme ud over det uden større Misstemning imellem os.

Det første Punkt, jeg møder, hvor det ærede Medlem ankede over min Ændring, var i § 4 Ordene „som Regel“. Naar jeg har indskuddt disse Ord, at det kun er som Regel, at Styrelsen skal høres, er det, fordi det har været min Mening at værgvort Statslivs øverste Myndigheder, Regeringen og Lovgivningsmagten, mod at høre ilde fra underordnede raadgivende Institutioner for, at man ikke har i tilstrækkelig Grad taget dem paa Raad med. Det bør man gøre, siges det. Ja, men jeg har tænkt mig, at der kunde komme Tilfælde, hvor man blev enig om ikke at gøre det. Det er ikke Administrationen, jeg her særlig har haft for Øje, det er ikke Ministeren som saadan alene, men Ministeren i Forbindelse med Rigsdagen, med andre Ord Lovgivningsmagten. Jeg har i mit politiske Liv, ogsaa som Minister, set saadanne Tilfælde, hvor det var paakrævet fra Rigsdagens Side, at der skulde handles saa hurtigt, at der maaske ikke blev levnet den paagældende Minister Tid til at indhente de Erklæringer, som man fra anden Side maaske syntes han egentlig burde have indhentet. Der mener jeg, at Ministeren maa være angerløs, naar han har handlet i Overensstemmelse med Rigsdagen, og ikke bør høre Bebrejdelser med Loven i Haand for, at han har handlet, som Rigsdagen har ønsket. Thi det er overfor Rigsdagen, eventuelt Rigsretten, at Ministeren er ansvarlig, men ogsaa kun der. Det er det, der har bevirket, at jeg indskød disse Ord „som Regel“. Men jeg indrømmer paa den anden Side, at der allerede ligger en stor Frihed for Centraladministrationen i de følgende Ord, at Afgørelsen „af vedkommende Ministerium skønnes at kræve saadan Indsigt“, saa det kan jo være, at vi ville komme til Enighed ogsaa paa dette Punkt. Men jeg dølger ikke, at Ordene „som Regel“ ere indsatte med beraad Hu, og at jeg ikke i,